

W Y R O K
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 września 2001 r.

Sąd Najwyższy w Warszawie - Izba Karna na posiedzeniu w składzie następującym:

Przewodniczący: SSN Henryk Gradzik

Sędziowie: SN Przemysław Kalinowski

Zygmunt Stefaniak (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 7 września 2001 r.

sprawy K. H.

skazanej z art. 284 § 1 kk, art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

z powodu kasacji, na korzyść wniesionej przez Prokuratora Generalnego

od wyroku Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 30 października 2000 r., sygn. II K (...)

**uznając kasację za oczywiście zasadną w trybie art. 535 § 3 kpk uchyla
zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w Z. do
ponownego rozpoznania**

U Z A S A D N I E N I E

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Z. z dnia 30 października 2000 r., sygn. akt II K (...) K. H. została uznana za winną tego, że „w dniu 6 kwietnia 2000 r.

w B. dokonała przywłaszczenia torebki I. N. wraz z portfelem, kalkulatorem, portmonetką z pieniędzmi w kwocie 120 zł o łącznej wartości 320 zł oraz dokumentów z dowodem osobistym, paszportem, legitymacją studencką i świadczeń zdrowotnych na szkodę I. N. oraz prawa jazdy jej nieżyjącego ojca S. D. tj. przestępstwa z art. 284 § 1 kk, art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to skazana została na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby lat 3 (trzech), grzywnę w wysokości 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych przy przyjęciu wartości jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych oraz 200 (dwieście) złotych tytułem naprawienia szkody. Wyrok ten uprawomocnił się w pierwszej instancji i nie sporządzono jego uzasadnienia.

Od orzeczenia tego kasację na korzyść złożył Prokurator Generalny zarzucając, rażące i mające wpływ na treść wyroku naruszenie prawa materialnego a polegające na błędnym przyjęciu, że zachowanie oskarżonej wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 284 § 1, art. 275 § 1 i art. 276 kk i dlatego też, wniósł o uchylenie tego zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Z. do ponownego rozpoznania.

W związku z powyższym Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście zasadna.

Brak pisemnego uzasadnienia utrudnia, lecz nie uniemożliwia dokonania kontroli rozumowania Sądu, w aspekcie wymogów określonych przepisem art. 410 kpk – tj.: że „podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej”. Tymczasem z tych ujawnionych okoliczności w najmniejszym stopniu nie wynika, by po stronie K. H. zaistniał zamiar przywłaszczenia mienia I. N. Wręcz przeciwnie, szereg okoliczności wskazuje na ewidentny brak takiego zamiaru, a to, że oskarżona niezwłocznie powiadomiła właścicielkę i to, za pośrednictwem osoby trzeciej, iż jest w posiadaniu jej torebki (którą ta przez roztargnienie zostawiła w

autobusie) i że rzecz tę, może odebrać w jej domu o godz. 20⁰⁰, a ponadto, gdy nie doszło do odbioru torebki, oskarżona sama dobrowolnie odniosła ją na posterunek policji.

Z okoliczności tych, jak również z innych dowodów ujawnionych na rozprawie nie wynika także zamiar oskarżonej przywłaszczenia znajdujących się w torebce dokumentów, a tym bardziej, ich niszczenia, uszkodzenia, ukrycia, usunięcia, uczynienia bezużytecznymi.

W świetle powyższego, rację ma skarżący, że w istniejącym stanie brak jest dostatecznego uzasadnienia dla przyjętej przez Sąd Rejonowy w Z. kwalifikacji prawnej czynu oskarżonej z art. 284 § 1, z art. 275 § 1 oraz z art. 276 kk.

Dlatego też nie przesądzając żadnego ostatecznego merytorycznego rozstrzygnięcia, koniecznym jest wyjaśnienie – strony podmiotowej przypisanego oskarżonej czynu. Z tych względów należało orzec jak wyżej.